

Книгата на Йоил и Лаодикийската църква на адвентистите от седмия ден — № 3

Лозе от червено вино

Jeff Pippenger

2025-12-03

Завършихме предишната статия с въпроса: „При наличието на тези понятия може да се зададе въпросът как така на 11 септември книгата на Йоил се превърна в посланието, което Петър посочи на Петдесетница?“

Петър посочваше, че Йоил се изпълняваше в деня на Петдесетница, което е времева точка, отбелязваща края на петдесетия период. В петдесетия период имаше проявление на Святия Дух в началото, а след това — по-голямо проявление на Святия Дух в края. Чрез вяра, разбирайки, че както Библията, така и Духът на пророчеството прилагат Йоил към времето на късния дъжд, можем да знаем, че книгата на Йоил стана настояща истина на 11 септември; и че всеки елемент от книгата ще говори пряко за пророческата история, започваща на 11 септември и продължаваща до и включително седемте последни язви, които Йоил определя като „деня Господен“.

Както е предобразено от 1888 година, на 11 септември представянето на Лаодикийската вест стана настояща изпитваща истина. Исаия предобразява същата тази вест в петдесет и осма глава с гласа на тръба, показващ на Божия народ престъпленията му. „Денят“, в който Исаия започва да издига гласа си като тръба, е същият ден, в който той запява песента за лозето.

В онзи ден пейте за нея: „Лозе с червено вино. Аз, Господ, го пазя; ще го напоявам всеки миг; за да не му навреди някой, ще го пазя нощем и денем. Ярост няма в Мене; кой би изправил против Мене в бой тръни и бодили? Бих минал през тях, бих ги изгорил заедно. Или нека се хване за силата Ми, за да склучи мир с Мене; и мир ще склучи с Мене. Ще направи онези, които произлизат от Яков, да пуснат корен; Израил ще цъфне и ще напъпки, и ще изпълни лицето на света с плод.“ Исаия 27:2–6.

Съвременният духовен „Израил ще цъфне и ще пусне пъпки, и ще изпълни лицето на света с плод“ през периода на късния дъжд, защото ранният дъжд причинява напъпването и разцъфтяването на растението, а късният дъжд произвежда плода. Когато сградите на Ню Йорк се сринаха на 11 септември, могъщият ангел от Откровение осемнадесета глава слезе и късният дъжд започна да ръси. По онова време Божиите стражи трябваше да затръбят с тръбата към Лаодикийската църква. Вестта на Исаия, която посочва греховете на Божия народ, е също и песента за лозето с червено вино. Първата глава на Йоил е именно тази вест.

Словото Господне, което дойде към Йоил, сина на Фатуил.

Чуйте това, старци, и внимавайте, всички жители на земята. Случвало ли се е такова нещо във вашите дни, или дори в дните на бащите ви? Разкажете за него на децата си, и

нека децата ви разкажат на своите деца, а техните деца — на друго поколение.

Онова, което е оставила листогризещата гъсеница, изял е скакалецът; и онова, което е оставил скакалецът, изял е червеят; и онова, което е оставил червеят, изяла е гъсеницата.

Събудете се, вие, пияници, и плачете; и ридайте, всички вие, които пиете вино, поради новото вино; защото то е отнето от устата ви.

Защото един народ се възкачи върху земята Ми, силен и безчислен; зъбите му са зъбите на лъв, и той има кътници на голям лъв. Опустоши лозата Ми и обели смокинята Ми; съвсем я оголи и я захвърли; клоните ѝ побеляха. Ридай като девица, опасана с вретище, за мъжа на младостта си. Хлебният принос и възлиянието са отсечени от дома Господен; свещениците, служителите Господни, скърбят. Полето е опустошено, земята тъгува; защото житото е погубено, новото вино пресъхна, елеят линеет.

Посрамете се, о земеделци; ридайте, о лозари, за пшеницата и за ечемика; защото жетвата на полето погина. Лозата изсъхна, и смоковницата чезне; нарът, палмата също, и ябълковото дърво, дори всички дървета на полето, повяхнаха; защото радостта повяхна отсрещ човешките чеда.

Опашете се и плачете, свещеници; ридайте, служители на олтара; елате, прекарайте цялата нощ във вретище, служители на моя Бог; защото хлебният принос и възлиянието са задържани от дома на вашия Бог. Осветете пост, свикайте тържествено събрание, съберете старейшините и всички жители на земята в дома на Господа, вашия Бог, и викайте към Господа: Ах, какъв ден! защото денят Господен е близо и ще дойде като погубел от Всемогъщия. Не е ли храната отсечена пред очите ни, да, радостта и веселието — от дома на нашия Бог? Семето е изгнило под буците си, житниците са запустели, хамбарите са съборени; защото житото е изсъхнало. Как стенат животните! Стадата говеда са смутени, защото нямат паша; да, и стадата овце са запустели.

О, Господи, към Теб ще викам; защото огънят пояде пасбищата на пустинята и пламъкът изгори всички полски дървета. И полските зверове също викат към Теб; защото водните потоци пресъхнаха и огънят пояде пасбищата на пустинята. Йоиил 1:1–20.

Първата глава на Йоиил разглежда унищожаването на Божието лозе. Исая установява „онзи ден“ като деня, когато започва късният дъжд, защото в този ден растенията започват да цъфтят и да пъпкуват. Фактът, че Исая ни известява, че Божият народ ще „пусне корен“, ще „разцъфти и напъпли“ и ще изпълни земята с „плод“, илюстрира една прогресивна история от три стъпки. Едно растение пуска „корен“ в земята. Следователно да „пусне корен“ означава да застане върху земята, която е приземният етаж или основата. Онези, които „излизат от Яков“, „пускат корен“, а след това биват наречени „Израил“. Онези, които излизат от лаодикийското преживяване, след това биват наречени филиделфийци, макар че запазването на това преживяване изисква победа в процес на изпитание, който завършва при неделния закон.

Пророческата взаимовръзка между Яков (измамника) и Израил (победителя) разкрива, че на 9/11 онези, които „пускат корен“, като се връщат към основите, там и тогава влизат в

заветно взаимоотношение. Пророчески промяната на име е символ на завет, както е представено при Аврам към Авраам, Сарая към Сара, Яков към Израил и други. В стиха онези, които на 9/11 се върнаха към старите основополагащи истини, влязоха в заветно взаимоотношение, когато дъждът започна да произвежда цветове и пъпки. При неделния закон целият свят ще бъде изпълнен с „плод“, тъй като тогава дъждът ще се излее без мярка.

Исая трябва да бъде в съгласие с Исая и, разбира се, с всички останали пророци; но именно Исая трябва да издигне гласа си като тръба и да покаже на лаодикийските адвентисти от седмия ден греховете им в контекста на песента за лозето. Тази песен бе изпята от Исус в притчата за лозето. Лозето Го накара да заплаче, когато Той за последен път преди кръста погледна към Ерусалим, знаейки, че древният Израил е достигнал края на своя изпитателен срок и бива отминаван като Божи заветен народ. Едновременно с това Христос влизаше в завет с народ, който щеше да принася подобаващите плодове от Божието лозе. Независимо дали става дума за историята за лозето при Исус Навин в началото, или при Исус в края, онези, които станаха новозаветният народ, предобразяваха сто четиридесет и четирите хиляди.

Христос говори за пророчеството на Исая за лозето, както прави и сестра Уайт.

„Притчата за лозето не се отнася единствено до юдейския народ. Тя съдържа поука и за нас. Църквата в това поколение е надарена от Бога с велики привилегии и благословения, и Той очаква съответстващи плодове.“ Притчи Христови, 296.

Поучително е да се прочете откъсът, който води към последното изявление от Духа на пророчеството.

„Глава 23 — Господното лозе“

„Еврейският народ“

„Притчата за двамата синове беше последвана от притчата за лозето. В първата Христос бе поставил пред юдейските учители значението на послушанието. Във втората Той посочи богатите благословения, дарени на Израил, и чрез тях показва Божието право да изисква тяхното послушание. Той им представи славата на Божия замисъл, който чрез послушание те биха могли да осъществят. Отдръпвайки завесата от бъдещето, Той показва как, поради неизпълнение на Неговия замисъл, целият народ губеше Неговото благословение и навличаше гибел върху себе си.“

„Имаше един стопанин на дом“, каза Христос, „който насади лозе, ограда го наоколо, изкопа в него лин, построи кула, отдаде го на лозари и замина за далечна страна.“

„Описание на това лозе е дадено от пророк Исая: „Сега ще изпея на моя Възлюбен песен за моя Възлюбен относно Неговото лозе. Моят Възлюбен имаше лозе на много плодороден хълм; и го ограда, и изчисти камъните му, и го насади с най-отбрана лоза, и съгради кула сред него, и също направи в него лин; и очакваше то да роди грозде.“ Исая 5:1, 2.

„Земеделецът избира къс земя от пустошта; огражда го, разчиства го и го обработва, и го засажда с отбрани лози, очаквайки богата реколта. От този участък земя, поради превъзходството му над необработената пустош, той очаква да му принесе чест, като покаже плодовете на неговата грижа и труд при обработването му. Така Бог бе избрал народ от света, за да бъде обучаван и възпитаван от Христос. Пророкът казва: „Лозето на Господа на Силите е Израилевият дом, а юдовите мъже — Неговото любимо насаждение.“ Исая 5:7. На този народ Бог бе дал големи привилегии, като го благославяше изобилно от Своята преизобилна благост. Той очакваше те да Го почитат, като принасят плод. Те трябваше да разкриват принципите на Неговото царство. Сред един паднал, нечестив свят те трябваше да представят Божия характер.“

„Като лозе Господне те трябваше да принасят плод, съвсем различен от плода на езическите народи. Тези идолопоклоннически народи се бяха предали на вършене на нечестие. Насилие и престъпление, алчност, потисничество и най-покварени дела бяха вършени без въздържане. Беззаконие, нравствено падение и окаяност бяха плодовете на поквареното дърво. Рязко противоположен трябваше да бъде плодът, който се раждаше на лозата, насадена от Бога.“

„Привилегия на еврейския народ беше да представя характера на Бога така, както той бе открит на Моисей. В отговор на молитвата на Моисей: „Покажи ми славата Си“, Господ обеща: „Ще направя да мине пред тебе всичката Моя благост.“ Изход 33:18, 19. „И Господ мина пред него и прогласи: Господ, Господ Бог, милостив и благодатен, дълготърпелив и преизобилен в благост и истина, който пази милост за хиляди, прощава беззаконие, престъпление и грех.“ Изход 34:6, 7. Това беше плодът, който Бог желаше от Своя народ. В чистотата на техните характери, в святостта на техния живот, в тяхната милост, любяща доброта и състрадание те трябваше да покажат, че „законът Господен е съвършен, възвръща душата.“ Псалм 19:7.

„Чрез еврейския народ Божието намерение беше да предаде богати благословения на всички народи. Чрез Израил трябваше да се подготви пътят за разпространението на Неговата светлина по целия свят. Народите на света, следвайки покварени обичаи, бяха изгубили познанието за Бога. Но в Своята милост Бог не ги заличи от съществуване. Той възнамеряваше да им даде възможност да Го опознаят чрез Своята църква. Той беше определил принципите, разкрити чрез Неговия народ, да бъдат средството за възстановяване на нравствения Божий образ в човека.“

„За изпълнението на тази цел Бог призова Авраам да излезе отсрещ своите идолопоклоннически сродници и му заповяда да живее в Ханаанската земя. „Ще направя от тебе велик народ“, каза Той, „и ще те благословя, и ще възвелича името ти; и ти ще бъдеш благословение.“ Битие 12:2.

„Потомците на Авраам, Яков и неговото потомство бяха заведени в Египет, за да могат сред тази велика и нечестива нация да разкрият принципите на Божието царство. Непорочността на Йосиф и неговото чудно дело за запазването на живота на целия египетски народ бяха представяне на живота на Христос. Моисей и мнозина други бяха свидетели за Бога.

„Когато изведе Израил от Египет, Господ отново прояви Своята сила и Своята милост. Неговите чудни дела при избавянето им от робството и Неговото водителство към тях по време на странстването им в пустинята не бяха само за тяхна полза. Те трябваше да бъдат нагледен урок за околните народи. Господ се откри като Бог, стоящ над всяка човешка власт и величие. Знаменията и чудесата, които Той извърши в полза на Своя народ, показаха Неговата власт над природата и над най-великите измежду онези, които се покланяха на природата. Бог премина през гордата земя на Египет, както ще премине през земята в последните дни. С огън и буря, с земетресение и смърт великият АЗ СЪМ изкупи Своя народ. Той ги изведе от земята на робството. Води ги през „онази голяма и страшна пустиня, гдето имаше огнени змии, скорпии и безводие“. Второзаконие 8:15. Изведе им вода от „скалата кремък“ и ги храни с „небесно жито“. Псалом 78:24. „Защото — каза Моисей — дял Господен е Неговият народ; Яков е жребият на Неговото наследство. Намери го в пустинна земя и в запустялата, виеща пустиня; обграждаше го, поучаваше го, пазеше го като зеницата на окото Си. Както орел раздвижва гнездото си, кръжи над малките си, разпростира крилете си, взема ги, носи ги на крилете си, така Господ сам го водеше, и нямаше с него чужд бог.“ Второзаконие 32:9–12. Така Той ги приведе при Себе Си, за да обитават под сянката на Всевишния.“

„Христос беше водачът на израилевите чеда в техните странствания из пустинята. Обвит в стълба от облак през деня и в стълба от огън през нощта, Той ги водеше и направляваше. Той ги запазваше от опасностите на пустинята, Той ги въведе в обещаната земя, и пред очите на всички народи, които не признаваха Бога, утвърди Израил като Свое избрано притежание, лозето Господне.“

„На този народ бяха поверени Божиите словеса. Те бяха оградени с предписанията на Неговия закон — вечните принципи на истина, справедливост и чистота. Покорството на тези принципи трябваше да бъде тяхната защита, защото щеше да ги предпази да не погубят сами себе си чрез греховни практики. И както кулата в лозето, Бог постави сред земята Своя свят храм.

„Христос беше техният наставник. Както беше с тях в пустинята, така и занаят щееше да бъде техният учител и водач. В скинията и в храма Неговата слава обитаваше в святата шекина над умилостивилището. Заради тях Той постоянно изявяваше богатствата на Своята любов и търпение.

„Бог желаше да направи от Своя народ Израил похвала и слава. На тях им бе дадено всяко духовно предимство. Бог не им отказа нищо благоприятно за формирането на характер, който би ги направил Негови представители.

„Тяхното послушание към Божия закон щеше да ги направи чудо на благоденствие пред народите на света. Онзи, Който можеше да им даде мъдрост и умение във всякаква изкусна работа, щеше да продължи да бъде техен Учител и чрез послушание към Своите закони щеше да ги облагородява и възвисява. Ако бяха послушни, те щяха да бъдат запазени от болестите, които поразяваха другите народи, и щяха да бъдат благословени със сила на ума. Славата Божия, Неговото величие и мощ, трябваше да се разкрият във всичкото им благоденствие. Те трябваше да бъдат царство от свещеници и князе. Бог им

предостави всички условия, за да станат най-великият народ на земята.“

„По най-определен начин Христос чрез Мойсей бе поставил пред тях Божията цел и бе изяснил условията на тяхното благоденствие. „Ти си свят народ на Господа, твоя Бог“, каза Той; „Господ, твоят Бог, те избра, за да бъдеш Негов особен народ измежду всички народи, които са по лицето на земята.... И тъй, знай, че Господ, твоят Бог, Той е Бог, верният Бог, Който пази завета и милостта към онези, които Го любят и пазят заповедите Му, до хиляда поколения.... Затова пази заповедите, повеленията и наредбите, които днес ти заповядвам, за да ги изпълняваш. И ще стане така, ако слушате тези наредби, пазите ги и ги изпълнявате, че Господ, твоят Бог, ще пази за теб завета и милостта, в които се закле на бащите ти; и ще те възлюби, ще те благослови и ще те умножи; ще благослови и плода на утробата ти, и плода на земята ти, житото ти, виното ти и маслото ти, приплода на едрия ти добитък и стадата на овцете ти, в земята, за която се закле на бащите ти да ти я даде. Ще бъдеш благословен повече от всички народи.... И Господ ще отмахне от теб всяка болест и няма да наложи върху теб нито една от лошите египетски болести, които познаваш.“ Второзаконие 7:6, 9, 11–15.

„Ако пазеха Неговите заповеди, Бог обеща да ги нахрани с най-доброто от житото и да им извади мед от канарата. С дългоденствие щеше да ги насити и да им покаже Своето спасение.“

„Чрез непослушание към Бога Адам и Ева бяха изгубили Едем и поради греха цялата земя беше прокълнатата. Но ако Божият народ следваше Неговите наставления, земята им щеше да бъде възстановена в плодородие и красота. Сам Бог им даде указания относно обработването на почвата и те трябваше да сътрудничат с Него за нейното възстановяване. Така цялата земя, под Божия власт, щеше да стане нагледен урок за духовна истина. Както в послушание към Неговите природни закони земята трябваше да дава своите съкровища, така и в послушание към Неговия нравствен закон сърцата на народа трябваше да отразяват чертите на Неговия характер. Дори и езичниците щяха да признаят превъзходството на онези, които служат и се покланят на живия Бог.“

„Ето,“ каза Мойсей, „научих ви наредби и съдби, както ми заповяда Господ, моят Бог, за да постъпвате така в земята, в която отивате, за да я завладеете. И тъй, пазете ги и ги изпълнявайте; защото това е вашата мъдрост и вашето разумение пред очите на народите, които, като чуят всички тези наредби, ще кажат: Наистина, този велик народ е мъдър и разумен народ. Защото кой народ е толкова велик, че да има Бог тъй близо до себе си, както е Господ, нашият Бог, във всичко, за което Го призоваваме? И кой народ е толкова велик, че да има наредби и съдби тъй праведни, както целият този закон, който днес поставям пред вас?“ Второзаконие 4:5–8.

„Израилевите чедра трябваше да завладеят цялата територия, която Бог им бе определил. Онези народи, които отхвърляха поклонението и служенето на истинския Бог, трябваше да бъдат лишени от владение. Но Божията цел беше чрез разкриването на Неговия характер посредством Израил човеците да бъдат привлечени към Него. На целия свят трябваше да бъде отправена евангелската покана. Чрез поучението на жертвеното служене Христос трябваше да бъде въздигнат пред народите и всички, които биха

погледнали към Него, щяха да живеят. Всички, които, като Раав ханаанката и Рут моавката, се отвърнеха от идолопоклонството към поклонението на истинския Бог, трябваше да се присъединят към Неговия избран народ. С увеличаването на числеността на Израил те трябваше да разширяват пределите си, докато царството им обхване света.

„Бог желаше да приведе всички народи под Своего милостиво управление. Той желаше земята да бъде изпълнена с радост и мир. Той сътвори човека за щастие и копнее да изпълни човешките сърца с небесен мир. Той желае семействата на земята да бъдат образ на великото семейство горе.

„Но Израил не изпълни Божията цел. Господ заяви: „Аз те бях насадил като благородна лоза, отцъло от прав семенен род; как тогава си се превърнала за Мене в изродено растение на чужда лоза?“ Йеремиа 2:21. „Израил е празна лоза, която принася плод за себе си.“ Осия 10:1. „И сега, о, жители на Ерусалим и мъже на Юда, отсъдете, моля ви, между Мене и лозето Ми. Какво повече можеше да се направи за лозето Ми, което Аз не съм направил в него? Защо, когато очаквах да принесе грозде, то принесе диво грозде? И сега, елате; ще ви кажа какво ще направя с лозето Си: ще махна оградата му и то ще бъде изядено; ще съборя стената му и то ще бъде тъпкано; ще го запустея; няма да бъде подрязвано, нито прекопавано; а в него ще израснат тръни и бодили; ще заповядам и на облаците да не ваят дъжд върху него. Защото ... Той очакваше правосъдие, но ето — потисничество; правда, но ето — вик.“ Исаия 5:3–7.

„Чрез Мойсей Господ бе поставил пред Своя народ последицата от неверността. Като отказваха да пазят Неговия завет, те щяха да се отсекаят от Божия живот и Неговото благословение не можеше да дойде върху тях. „Пази се — каза Мойсей, — да не забравиш Господа, твоя Бог, като не пазиш Неговите заповеди, наредбите Му и повеленията Му, които днес ти заповядвам; да не би, когато ядеш и се наситиш, и построиш хубави къщи, и се заселиш в тях, и когато стадата ти от едър и дребен добитък се умножат, и среброто ти и златото ти се умножат, и всичко, което имаш, се умножи, тогава сърцето ти да се възгордее и да забравиш Господа, твоя Бог... И да кажеш в сърцето си: Моята сила и мощта на ръката ми придобиха това богатство.... И ако съвсем забравиш Господа, твоя Бог, и тръгнеш след други богове, и им служиш, и им се кланяш, свидетелствам днес против вас, че непременно ще загинете. Както народите, които Господ изстребва пред лицето ви, така ще загинете, защото не послушахте гласа на Господа, вашия Бог.“ Второзаконие 8:11–14, 17, 19, 20.

„Предупреждението не бе взето под внимание от юдейския народ. Те забравиха Бога и изгубиха от поглед високото си преимущество като Негови представители. Благословенията, които бяха получили, не донесоха благословение на света. Всичките им предимства бяха присвоени за собственото им прославяне. Те ограбваха Бога от службата, която Той изискваше от тях, и ограбваха своите ближни от религиозно наставление и свят пример. Подобно на жителите на предпотопния свят, те следваха всяко въображение на злите си сърца. Така правеха така, че свещените неща да изглеждат като фарс, като казваха: „Храм Господен, храм Господен, това е“ (Еремия 7:4), докато в същото време представяха погрешно Божия характер, безчестяха Неговото

име и оскверняваха Неговото светилище.“

„Лозарите, които бяха поставени да се грижат за лозето на Господа, останаха неверни на повереното им. Свещениците и учителите не бяха верни наставници на народа. Те не държаха пред него благостта и милостта на Бога и Неговото право на тяхната любов и служене. Тези лозари търсеха собствената си слава. Желанието им беше да присвоят плодовете на лозето. Те се стремяха да привлекат вниманието и почитта към себе си.“

„Вината на тези водачи в Израил не беше като вината на обикновения грешник. Тези мъже стояха под най-тържественото задължение пред Бога. Те бяха се обrekli да поучават: „Така казва Господ“, и да въведат строго послушание в своя практически живот. Вместо това те изопачаваха Писанията. Те възлагаха тежки бремена върху хората, налагайки обреди, които се простираха до всяка стъпка в живота. Народът живееше в непрестанно безпокойство, защото не можеше да изпълни изискванията, установени от равините. Като виждаха невъзможността да спазват човешките заповеди, те станаха безгрижни по отношение на Божиите заповеди.

„Господ бе наставил Своя народ, че Той е собственикът на лозето и че всички техни притежания са им дадени на доверие, за да бъдат употребявани за Него. Но свещениците и учителите не изпълняваха делото на своето свещено служение така, сякаш се разпореждат с Божия собственост. Те систематично Го ограбваха от средствата и възможностите, поверени им за напредъка на Неговото дело. Тяхната користолюбивост и алчност ги правеха презирани дори от езичниците. Така на езическия свят бе даден повод да изопачава характера на Бога и законите на Неговото царство.“

„С бащинско сърце Бог търпеше Своя народ. Той ги увещаваше чрез дадени милости и чрез отнети милости. Търпеливо поставяше пред тях греховете им и с дълготърпение очакваше тяхното признаване. Пророци и вестители бяха изпратени, за да настояват за Божието право над лозарите; но вместо да бъдат приети, към тях се отнасяха като към врагове. Лозарите ги преследваха и убиваха. Бог изпрати и други вестители, но и те бяха приети по същия начин като първите, само че лозарите проявиха още по-решителна омраза.“

„Като последно средство Бог изпрати Своя Син, казвайки: „Ще почетат Моя Син.“ Но тяхната съпротива ги бе направила отмъстителни и те си казаха помежду си: „Този е наследникът; елате, да Го убием и да заграбим Неговото наследство.“ Тогава ще ни бъде оставено да се наслаждаваме на лозето и да правим с плода каквото пожелаем.

„Юдейските управници не обичаха Бога; затова те се отрязаха от Него и отхвърлиха всички Негови предложения за справедливо уреждане. Христос, Възлюбеният на Бога, дойде, за да предяви правата на Собственика на лозето; но лозарите се отнесоха към Него с явно презрение, казвайки: Не щем Този да царува над нас. Те завиждаха на красотата на Христовия характер. Начинът Му на поучаване беше далеч по-възвишен от техния и те се бояха от Неговия успех. Той ги изобличаваше, разкривайки тяхното лицемерие и показвайки им сигурните последици от техния начин на действие. Това ги довеждаше до безумие. Те страдаха под укорите, които не можеха да заглушат. Мразеха

високия образец на праведност, който Христос непрестанно представяше. Виждаха, че Неговото учение ги поставя там, където техният егоизъм щеше да бъде разобличен, и решиха да Го убият. Мразеха Неговия пример на правдивост и благочестие и възвишената духовност, разкрита във всичко, което вършеше. Целият Му живот беше изобличение на техния егоизъм и когато дойде последното изпитание — изпитанието, което означаваше послушание за вечен живот или непослушание за вечна смърт, — те отхвърлиха Светия Израилев. Когато бяха запитани да избират между Христос и Варава, те извикаха: „Пусни ни Варава!“ Лука 23:18. А когато Пилат попита: „Тогава какво да сторя с Исус?“, те яростно закрещяха: „Нека бъде разпнат!“ Матей 27:22. „Вашия Цар ли да разпна?“ — попита Пилат, а от свещениците и управниците дойде отговорът: „Нямаме друг цар освен кесаря.“ Йоан 19:15. Когато Пилат уми ръцете си, казвайки: „Невинен съм за кръвта на Този Праведник“, свещениците се присъединиха към невежата тълпа и със страст заявиха: „Кръвта Му нека бъде върху нас и върху чадата ни.“ Матей 27:24, 25.“

„Така юдейските водачи направиха своя избор. Тяхното решение бе записано в книгата, която Йоан видя в ръката на Онзи, Който седеше на престола — книгата, която никой човек не можеше да отвори. В цялата си отмъстителност това решение ще се яви пред тях в деня, когато тази книга бъде разпечатана от Лъва от Юдовото племе.

„Юдейският народ тачеше мисълта, че е любимецът на небето и че винаги трябва да бъде въздиган като Божия църква. Те бяха деца на Авраам, заявяваха те, и тъй непоклатима им се струваше основата на тяхното благоденствие, че предизвикваха земята и небето да ги лишат от правата им. Но чрез живот на неверност те си приготвяха осъждането на небето и отделянето от Бога.

„В притчата за лозето, след като Христос бе представил пред свещениците върховното им дело на нечестие, Той им зададе въпроса: „И тъй, кога дойде господарят на лозето, какво ще стори на тия лозари?“ Свещениците бяха следили разказа с дълбок интерес и, без да съобразят отношението на предмета към самите себе си, се присъединиха към народа в отговора: „Злочесто ще погуби тия зли човеци и ще даде лозето Си на други лозари, които ще Му дават плодовете на времето им.“

„Без да съзнават, те бяха произнесли собствената си присъда. Исус ги погледна и под Неговия проникващ взор те разбраха, че Той чете тайните на сърцата им. Неговата божественост проблесна пред тях с недвусмислена сила. Те видяха в лозарите образ на самите себе си и неволно възкликнаха: „Бог да не допусне!“

„Тържествено и с тъга Христос попита: „Никога ли не сте чели в Писанията: „Камъкът, който зидарите отхвърлиха, Той стана глава на ъгъла; от Господа е това, и чудно е в нашите очи“? Затова ви казвам: Божието царство ще се отнеме от вас и ще се даде на народ, който принася плодовете му. И който падне върху този камък, ще се разбие; а върху когото той падне, ще го стрие на прах.“

„Христос би отклонил гибелта на юдейския народ, ако народът Го беше приел. Но завистта и ревността ги направиха непреклонни. Те решиха, че няма да приемат Исус от

Назарет като Месия. Те отхвърлиха Светлината на света и оттогава животът им бе обкръжен от тъмнина като среднощната тъма. Предсказаната гибел сполетя юдейския народ. Техните собствени свирепи страсти, необуздани, станаха причина за тяхната разруха. В слепия си гняв те унищожаваха един другия. Тяхната бунтовна, упорита гордост навлече върху тях гнева на римските им завоеватели. Йерусалим бе разрушен, храмът превърнат в развалини, а мястото му разорано като нива. Чедата на Юда загинаха по най-ужасните начини на смърт. Милиони бяха продадени, за да служат като роби в езически земи.“

„Като народ юдеите не бяха изпълнили Божията цел и лозето им бе отнето. Привилегиите, с които бяха злоупотребили, и делото, което бяха пренебрегнали, бе поверено на други.“

„Притчата за лозето не се отнася само до еврейския народ. Тя съдържа поука и за нас. Църквата в това поколение е била надарена от Бога с големи привилегии и благословения, и Той очаква съответстващ плод.“ Притчи Христови. 284–296.

Книгата на Йоил представя историята на късния дъжд в края на света. Късният дъжд е Божията последна предупредителна вест на третия ангел от Откровение четиринадесета глава. Макар късният дъжд да представлява вестта на третия ангел, той също така представлява и процеса на общуване между Божеството и човечеството, както е символизирано чрез златното масло на Захария, ранния и късния дъжд, огъня от олтара и други образи. Късният дъжд не е само вест и процесът на общуване между Бога и човека, но е и единствената осветена „методология“ за изучаване на Библията, утвърдена в Божието Слово. Тази методология е Исайевото „ред след ред“, намиращо се в двадесет и осма глава.

В началото на древния, а също и на съвременния Израил, Бог, „зеделецът“, изведе Израил „от пустинята“. Независимо дали става дума за пленничеството от четиристотин и тридесет години в Египет, или за пленничеството през Тъмните векове от 538 до 1798 година, Израил бе изведен от „пустинята“, защото „пустиня“ е символ на робство и плен. Било древният буквален Израил, било съвременният духовен Израил, Бог ги избави от пустинно пленничество и ги „утвърди“ „като Свое собствено избрано притежание, лозето на Господа“, призвани да бъдат свещеници и князе, на които „бе поверена“ привилегията да представляват „Божиите слова“. „Словата“ за древния Израил бяха Законът, а за съвременния Израил — и Законът, и пророчествата.

„Бог е призовал Своята църква в тези дни, както е призовал древния Израил, да стои като светлина на земята. Чрез могъщия секач на истината, вестите на първия, втория и третия ангел, Той ги е отделил от църквите и от света, за да ги приведе в свещена близост със Самия Себе Си. Направил ги е пазители на Своя закон и им е поверил великите истини на пророчеството за това време. Подобно на светите Божии слова, поверени на древния Израил, те са свещено поверие, което трябва да бъде съобщено на света. Тримата ангели от Откровение 14 представят народа, който приема светлината на Божиите вестите и излиза като Негови вестители, за да възгласи предупреждението по дължината и ширината на земята.“ Свидетелства, том 5, 455.

Съвременният Израил бе определен да прогласи силния вик на третия ангел под силата на късния дъжд, като същевременно в своя личен опит проявява характера на Христос под силата на Светия Дух. Силният вик на третия ангел се изпълнява по време на изливането на късния дъжд, във време, когато една лъжлива вест за мир и безопасност, представяна като късен дъжд, се разпространява от една категория мъже, опиянени от виното на Вавилон. Това са пиияниците на Ефрем у Исаия и пиещите вино у Йоил, на които новото вино е отнето от устата. Онези, които приемат истинската вест на късния дъжд, са представени от Даниил, Мисаил, Анания и Азария, които отхвърлиха вавилонската храна за небесна трапеза. Това са сто четиридесет и четирите хиляди, които пеят песента на Мойсей и на Агнето, но също и на лозето, защото притчата за лозето се изпълни в историята на Мойсей в началото на заветните отношения на древния Израил, и се изпълни отново в края на заветните отношения на древния Израил в историята на Агнето.

Песента за лозето завършва с това, че един предишен заветен народ бива отминат, когато един нов заветен народ бива съчетаван в брак с Господа. Господ отмина онези, които умряха по време на четиридесетгодишното скитане в пустинята, и влезе в завет с Исус Навин точно в същото време, когато се развеждаше с онези, които щяха да умрат. Господ се развеждаше с древния Израил точно в същото време, когато се женеше за християнската църква. Алфата, или началната история, е представена от Мойсей, а омегата е представена от Агнето. Историята, която и двамата представят, е историята на притчата за лозето; следователно песента на Исаия за лозето е песента на Йоан Богослов за Мойсей и Агнето.

Ще продължим тези размисли в следващата статия.

„Това не са думите на сестра Уайт, а думите на Господа, и Неговият вестител ми ги е дал, за да ги предам на вас. Бог ви призовава да не работите вече против Него. Бяха дадени много наставления относно хора, които претендират, че са християни, когато разкриват качествата на Сатана, противодействайки с дух, слово и дело на напредъка на истината, и със сигурност следват пътя, по който Сатана ги води. В своето закоравяване на сърцето си те са заграбили власт, която по никакъв начин не им принадлежи и която не бива да упражняват. Казва великият Учител: „Ще обърна, ще обърна, ще обърна.“ Хората казват в Батъл Крийк: „Храмът Господен, храмът Господен сме ние“, но те употребяват обикновен огън. Сърцата им не са смекчени и покорени от Божиата благодат.“ Manuscript Releases, том 13, 222.

„Божие то търпение има цел, но вие я осуetyавате. Той допуска да настъпи такова състояние на нещата, което вие бихте желали по-късно да видите предотвратено, но тогава ще бъде твърде късно. Бог заповяда на Илия да помаже жестокия и коварен Азаил за цар над Сирия, за да бъде бич за идолопоклонническия Израил. Кой знае дали Бог няма да ви предаде на заблудите, които обичате? Кой знае дали проповедниците, които са верни, твърди и истинни, не са последните, които ще предложат благовестието на мира на нашите неблагодарни църкви? Възможно е разрушителите вече да се обучават под ръката на Сатана и само да очакват оттеглянето на още няколко знаменосци, за да заемат местата им и с гласа на лъжепророка да викат: „Мир, мир“, когато Господ не е говорил мир. Аз рядко плача, но сега очите ми се замъгляват от сълзи; те падат върху

листа ми, докато пиша. Възможно е скоро всяко пророкуване помежду ни да престане и гласът, който е раздвижвал народа, вече да не смущава плътските му дрямки.“

„Когато Бог извърши Своего необичайно дело на земята, когато свети ръце вече не носят ковчега, горко ще бъде на народа. О, да беше познал и ти, именно в този твой ден, онова, което принадлежи на твоя мир! О, дано нашият народ, както Ниневия, да се покае с всичката си сила и да повярва с цялото си сърце, за да отвърне Бог яростния Си гняв от тях.“ Свидетелства, том 5, 77.

„Ако угаждате на упоритостта на сърцето си и поради гордост и самоправедност не изповядвате прегрешенията си, ще бъдете оставени подвластни на сатанинските изкушения. Ако, когато Господ ви разкрива вашите заблуди, не се покаете и не направите изповед, Неговото провидение ще ви превежда отново и отново по същия път. Ще бъдете оставени да допускате грешки от подобен характер, ще продължавате да ви липсва мъдрост и ще наричате греха правда, а правдата — грях. Множеството измами, които ще надделяват в тези последни дни, ще ви обкръжат и вие ще смените водачите си, без да знаете, че сте сторили това.“ Review and Herald, 16 декември 1890 г.